

Quan tot comença

Hem viscut un altre Nadal que algun dia enyorarem. Com ara enyorem nadals passats. Hem vist créixer molts infants que ara ja veiem grans, i que enyoraran quan eren petits i aquí van viure alguna Missa del Gall que per ells va ser màgica. Com nosaltres enyorem alguna nit màgica de quan érem petits, allà on vivíem. També algun dia enyorarem algú dels qui ara hi som, perquè algú no hi serà. Potser nosaltres mateixos. Com avui enyorem els qui ja han marxat, i que sempre portem al cor, però que el Nadal ens els recorda més. És el cicle de la vida. I dels Nadals.

Estimo tots els camins que m'han dut fins aquí, per allà on he passat, somrient o plorant, creient o sense creure, sent jo mateixa o deixant-me emportar. Ho estimo perquè tot m'ha fet créixer. Dono gràcies de ser-hi. Ara que acaba l'any i encetem un de nou va bé aturar-se a pensar per tot el que hem de donar gràcies. I és tant! Quan aprens a agrair et canvia la vida.

I em paro a pensar també en Maria i en Josep, amb Jesús als braços. Tot començava i tot quedava enrera per ells. Quants interrogants. I què poc en sabem d'aquells anys de camí de la infantesa de Jesús, del noiet que creixia i es feia home. Per Ell tot començava. I per la nostra fe futura, també.

Per nosaltres, avui, també tot pot recomençar. L'any 2018, com un full en blanc. O la vida mateixa. Què canviarem? Què deixarem anar? Només sé que viscut des de la fe, tot es viu d'una altra manera. La fe amb el significat que té en grec, llengua bíblica, que en un sol mot pren el sentit de tres paraules alhora: confiança, compromís i perseverança. I de la fe també cal donar gràcies.

M.J.H.